ION BANEA

RÂNDURI
pentru
GENERAȚIA NOASTRĂ

Cu un cuvânt introductiv
de
ION I. MOȚA

Rânduri de creștet

Autorul acestei broșuri, căruia Ardealul legionar de mâine îi va datora mult, crede folositor să-mi ceară câteva rânduri pentru a le pune în creștetul acestor pagini ale sale. Pagini menite să întărească descălecatul legionar în Ardeal.

Dar armata aceasta de fier care vine astăzi, dinspre răsărit, din țara Moldovei, voind parcă să întoarcă țării apusene binefacerile și altoiul descălecatului prin care s'a înălțat ea în vremurile ei de pruncie, — această oaste legionară e atât de bine nu zugrăvită ci mărturisită în aceste pagini de spovedanie ale Comandantului Legionar Ion Banea, încât eu găsesc de ajuns să vorbesc aci despre un singur lucru mai mărunt, întrucât e mai personal.

Valul de viață legionară cuprinde tot mai mult Ardealul. Tot mai mult, românimea apuseană se orândueşte sub comanda Căpitanului. Marile înnoiri ale popoarelor au fost totdeauna înfăptuite prin căpitănia conducătoare a unui om providențial. Nu e locul să stăruim aci în a arăta pentru ce fără mâna de cârmă a unui asemenea mare conducător, eforturile și misiunile diverselor generații menite să răsbată prin vremuri grele, n'au putut nici odată să fie împlinite, să se înalțe pe culmea victoriei.

Cel care vă vorbește aci are o mare mândrie și mulțumire: încă de acum 12 ani a mărturisit și a arătat cu hotărîre, în dispreţul și neîncrederea multora, pe omul sortit să ne fie Căpitan, pe omul fără de care generația noastră e incapabilă de a-și împlini misiunea: C o r n e l i u

Codrreanu. Atunci în 1923—24, n'am fost crezut, am rupt multe prietenii pentru crezul meu și m'am înstrăinat în bună măsură de Cluj și de Ardeal. Dar eram încredințat că am văzut bine, că am sfătuit bine și că viitorul îmi va da dreptate.

Azi prezentul îmi dă dreptate. (Nu fac din aceasta un temei de orgoliu personal. Dar mă bucură trezirea Ardealului la marea și tradiționala lui datorie de ostaș al marilor bătălii naționale. Absența Ardealului dela luptele și victoria legionară ar fi fost o întunecare a virtuților românești ale acestui colț de țară).

De aceea eu ferices acel conflict, acea despărțire din vremurile studențești, căci bucuria regăsirii de acum ne este cu atât mai mare cu cât azi nu purtăm sarcina nici unui compromis, a nici unei greșeli.

Ba aducem chiar, pentru bunul nume al Ardealului un mănunchi întreg de încercați legionari ardeleni, slujitori ai Căpitanului din primele ceasuri de viață legionară. Mai aducem chiar și acea onoare unică de a ști că tot un ardelean e cel mai vechi legionar, acela în mâinile căruia însuși Căpitanul a depus legământul său față de Legiune.

Toate aceste amintiri le reîmprospătăm aci fără nici un gând de satisfacție vanitoasă. De asemenea fără nici un fel de spirit regionalist, de orgoliu local. Ci le reamintim ca o dovadă a sănătății trunchiului românesc din oricare parte a țării, le reamintim ca un temei de bune nădejdi în vitalitatea neamului nostru care nu-și greșește atât de ușor calea.

Apropiata biruință legionară va fi începutul marei ascensiuni și străluciri a poporului românesc în lume.

Pentru cucerirea acestei biruinți să ne ridicăm cu toții gata de moarte, în duhul lui Horia, al lui Iancu și al Căpitanului.

18 Sept. 1935.

ION I. MOȚA

Rânduri pentru generația noastră

Cetitorii se vor întreba cu drept cuvânt: care este generația noastră. Iată răspunsul: generația noastră este aceia care în frageda ei copilărie, n'a cunoscut bucuria, n'a știut ce i jocul, n'a trăit tihnită în casa părintească, n'a gustat liniștea. In schimb a simțit curând de tot calvarul răsboiului, lipsurile și boalele. Muzica armelor i-a desfătat urechea, iar părinții i-a cunoscut mai bine doar în concedii sau deloc.

Cu un cuvânt prin generația noastră înțeleg pe *copiii răsboiului*. Pe aceia cari au continuat spiritul eroic și plin de jertfă al tranșeelor. Oamenii seclului al XX-lea.

Este generația care a trebuit să lupte cu realitatea crudă și să se matureze la o vârstă, când alte serii de tineri cetiau la gura sobei basme cu smei și Impăratul Verde.

Este generația care în țara noastră, întregită, prin oasele și sângele părinților ei, a trebuit să sufere și să îndure cel mai grozav martinaj pe care l-a suferit vreo generație de români în propria lor țară, dela conducători, pentru credințele și atitudinea sa. Căci pe deasupra oricăror alte însușiri ce o caracterizează, generația noastră a născut o *credință nouă*.

Rândurile mele către ea se îndreaptă, și cuvântul meu ași vrea să li-l împlânt în inimă și în creer, ca pe o sabie ascuțită să-l fixez acolo. Să spintec, să văd, și să deslușesc, *dacă* generația aceasta își cunoaște exact, situația ei în viața neamului; dacă simte ea toată răspunderea momentului, dacă își are bine fixat rostul ei și dacă îndatorirea față de patrie și neam îi este bine precizată. Toate acestea

pentru a ne da seama despre ceiace trebue desăvârşit.

Să încercăm o examinare.

Situaţia.

In plin proces de divorţ sufletesc faţă de înaintaşii noştri imediaţi, care nu au putut şi poate nici nu au vrut să pătrundă frământările noastre, o adevărată prăpastie s'a deschis între noi. Unii caută să nege această realitate, alţii, să o explice şi să o prezinte mai puţin ameninţătoare. Noi, nu numai că nu o negăm şi nu încercăm să o ascundem, ci mărturisim că luptăm să o adâncim. Faţă de ambuscaţii unei generaţii, care a hrănit un ideal sfânt în sufletul ei — Unirea — şi s'a jertfit pentru realizarea ei, (şi faţă de unii supravieţuitori cinstiţi şi curaţi ai acestei generaţii, al căror suflet însă, s'a topit tot în focul credinţei lor, devenit acum fără rezonanţă la nouile aspiraţiuni) numai aceasta poate fi situaţia.

Generaţia noastră nu se vrea izolată în lanţul de existenţă al neamului, *dar ea nu vrea să continue pe cei de azi.* Noi legăm firul nostru de luptă şi de manifestare românească, cu acela care s'a rupt odată cu viaţa celor ce s'au jertfit pentru România Mare. Oameni vechi supravieţuitori ai celor şaptesprezece ani cari s'au înmormântat de atunci, — cu extraordinar de puţine excepţii — rămân pe dinafara liniei de viaţă naţională. Prăpastia nu desparte deci cum s'ar părea două generaţii, ci pe luptătorii unei credinţe faţă de speculatorii unui ideal, ajunşi prin capriciul sorţii conducători.

Momentul.

Niciodată nu s'a auzit mai bine ca astăzi, cum pârâie încheeturile organizaţiei noastre de Stat. Avem impresia că totul se destramă, se prăbuşeşte. Decadenţa morală şi lipsa oricărui simţ al onoarei şi demnităţii naţionale a atins cea

mai joasă treaptă. Peste suflete s'a întins leşia indiferentului. Pretutindeni resemnare laşe. Şi ceiace este în adevăr dureros, este faptul că nu auzi din locurile de comandă protestul legitim şi plin de îngrijorare, faţă de această situaţie, isbucnind ca din adâncimile de rezervă, sănătoasă ale fiinţei neamului.

Acesta fiind aspectul vieţii de Stat romînesc, generaţia noastră se frământă şi datoria ei este mare. Noi simţim cât e de mare, dar în acelaşi timp şi cât se sublimă. *„Să ne ridicăm puternici în faţa dezastrului şi a furtunei". Cu sufletul nostru, cu credinţa noastră, cu pieptul şi braţele noastre, să luăm de coarne taurul acesta al neputinţei şi să-l înfrângem".* Să dăm satisfacţie cerinţelor colective româneşti, care reclamă prin toţi porii lor: *dreptate şi pedeapsă.* Dreptate pentru tot poporul şi pedeapsă legală pentru ce-i ce i-au fost călăi. Apoi primenirea casei. Ferestre larg deschise şi aer curat: *viaţă nouă, — suflet nou!*

Aceasta este marea îndatorire a generaţiei noastre. Aleşii acestei generaţii au bine precizate gândurile lor şi ştiu ce trebue să facă. Lucrează făcuţi pentru timpul care nu va întârzia să fie al lor. Cunosc deasemenea şi geniul sub conducerea căruia va birui steagul cel nou. Numele lui se spune, se cuvântă şi se cântă. Puţinii rătăciţi ai acestei generaţii, sifiliticii sufleteşti şi ambiţioşii dornici de bisericuţe, vor dispărea la o singură scuturare energică, de pe corpul sănătos al generaţiei tinere de azi, ca nişte paraziţi.

*

Generaţia noastră este sortită *să lupte, să transforme, să aducă o viaţă nouă.* Ei nu'i este îngăduit nici confortul, nici veselia dulceagă, ci frământarea şi lupta. Mai ales lupta, căci aşa-i porunceşte vremea de acum.

Pentru ce?

Pentrucă ne găsim la o mare cotitură a vieţii neamului. Ne găsim la un moment istoric, când formele de

existență prin care ne duceam traiul au devenit sarbăde, s'au uzat și nu mai îmbracă potrivit și după cerință, trupul românesc. In haina cea veche cu fondul ei de viață simte neamul cum se sufocă și se otrăvește. Așa nu mai poate dăinui căci se găsește în primejdie de moarte.

Neamul nostru își reclamă azi o altă viață, călăuzită de un duh nou, cu alt tipar sufletesc. Onoarea de a trage această brazdă în istoria românească ne revine nouă, generației tinere. Năzuințele noastre trebue să ne ducă la câștigarea formulei sufletești prin care neamul românesc să trăiască în condițiuni optime de desvoltare, pentru cel puțin o sută de ani. In lupta aceasta condiția esențială pentru ca *să învingem* este aceea de a fi cât mai singuri, mai între noi, cu sufletul și gândurile noastre, așa cum sunt ele. Să ne păzim de a încerca să ne acomodăm gândirea, acțiunea și judecata, după modelul celor mai bătrâni. Atât pentru condiția biruinței cât și pentru a nu ne irosi munca în zadar. Sufletul tinerimei de azi să se călească numai în focul mistuitor al credinței ei. Alte idei au călăuzit pe înaintași și altul e idealul nostru. Nu este o egoistă dorință de a veni cu ceva nou. Este ceva mult mai profund. Cu generația bătrână de acum, se sfârșește o eră; cu noi începe alta. *Noi suntem începătorii!* Ne găsim în capul coloanei viitorului. Această situație este plină de piedici și greutăți. *In fruntea tuturor acestora stă înfricoșătoare răspunderea în fața istoriei.* Căci drumul pe care îl croiește o generație puternică la un moment dat,, pe care-l vor bătători cele următoare, poate să ducă neamul fie spre mărire, glorie și desvoltare, fie în abisul nimicirei. Din acest punct de vedere generația noastră poate avea vreo umbră de îndoială? Sufletul ei poate fi neliniștit?

Răspundem hotărît: nu!

Drumul pe care a început să-l croiască pentru istoria de mâine, este singurul pe care se poate merge cu capul ridicat și plin de mândrie. El se desprinde din străfunzimile de viață și realitățile românești. L-a desprins un flăcău mândru, pornit dela pământul și pădurea românească. I l-au cântat codrii cari ni se înstrăinează, pământul vlăguit și mulțimea poporului îndurerat. Tineretul de azi al neamului l-a priceput și-l urmează cu încredere, pe drumul lui, *pe calea izbăvirei.* Noi suntem pe linia românească. Pe aceasta trebue să rămânem, să luptăm, și să învingem.

*

Dar pentru a putea învinge starea actuală, reprezentând o anumită mentalitate, un fel de a vieţui, de a judeca, cu un cuvânt o tradiție întreagă, trebue mai întâiu să ne învingem pe noi. Invingerea aceasta constă în a ne ridica deasupra lumei actuale și a creia o lume nouă, cu alte idei călăuzitoare, peste cari să ridicăm edificiul gândurilor, acțiunilor și credințelor noastre.

Cea mai mare năzuință, care cuprinde esența revoluției spirituale de mâine, *este dăruită unui nou suflet poporului românesc.*

Fără acest suflet nou, nu este posibilă nici o înoire nici o îndreptare.

Indreptarea nu poate veni decât dela suflet. *Și un suflet nou nu se poate sădi decât într'o generație tânără, care se prezintă curată în pragul vieții și în fața istoriei neamului său.*

Generația noastră și-a găsit și a recunoscut pe maestrul creator al noului suflet românesc. Al noului stat românesc. „Statul bazat pe ideologiea veche a revoluției franceze se ruinează. In lume se pune problema unui stat nou. Statul nou însă nu se poate baza numai pe concepții teoretice de drept constituțional. Statul-nou presupune în *primul rând* și ca ceva indispensabil *un tip de om nou.* Omul nou, sau națiunea înoită, presupune o mare înoire sufletească, o mare revoluție sufletească a poporului întreg, adică o împotrivire direcției spirituale de astăzi, și o ofensivă categorică în contra acestei direcții". Im-

potriva ideilor de *libertate, fraternitate și egalitate* purtate pe drapelul înaintașilor,, generațiea noastră a scris pe steagul ei de luptă: *credință, muncă, ordine, disciplină și ierarhie.* Acestea sunt comandamentele vieții celei noui, pe care tineretul a început să o creieze și să o trăiască.

Credința și munca.

In locul necredinței și ateismului masonic, care tinde să înstăpânească domnia iudaismului, negând pe Dumnezeu și religia Lui, ridicând la locul de slavă Natura și drept manifestare a credinței Dumnezeești, oribila țopăială din hrubele masonice, generația legionară vine cu credința în Dumnezeu, ca cea dintâiu și cea mai puternică idee de bază. Alăturea de latura aceasta a credinței, ideea în sine, este complectată cu credința în viitorul măreț pe care trebuie să-l trăiască neamul nostru, credința în patria strămoșească și credință în puterile noastre. Tot ceeace s'a clădit durabil, numai în puterea credinței s'a făcut. Nimic nu dăinuește fără cimentul credinței, iar celui ce crede toate îi sunt cu putință. *Generația noastră trebuie să se ferească de prea mult criticism și să-și umple sufletul de credință, căci aceasta o va mântui.*

Vremurile noastre sunt vremuri de răscruce, viața colectivă nu se manifestă normal, continuu și tenace, ci este sguduită și plină de frământări în căutarea echilibrului, în găsirea făgașului potrivit tendințelor și plenitudinelor pe care timpul de azi le pretinde acestei vieți.

Acest dezechilibru, pe care-l simțim și-l trăim cu toții, își are originea în îndepărtarea omului dela misiunea lui. A omului și a generațiilor. Când un neam ajunge prin generația care-îi deține, în acel moment istoric, destinul lui, — tradiția trecului și aspirațiile de viitor, — să nu mai fie străbătut de fiorul unei mari credințe înviorătoare, care să și le lase pecetea ei distinctă în istorie și a abdicat dela înțelegerea organică a muncii și a creațiunilor prin

muncă, el nu poate trăi decât în frământare, haos și dezechilibru. Acesta este aspectul pe care îl preziintă viața românească dela războiu încoace. Tot felul de crize au zguduit organismul nostru social, mergând din dezastru în dezastru, începând cu pustiitoarea criză sufletească, generatoare a tuturor celorlalte prăbușiri cunoscute și trăite. In acest imens haos, de multă vreme s'a aprins o candelă cu lumină nouă. La' început mică și firavă, dar apoi tot mai cuprinzătoare, mai strălucitoare. *Este lumina credinții generației tinere.* In răscrucea vremurilor, această credință începe a fi deschizătoare de drum nou. Și în căldura ei liniștitoare, începe să se organizeze o viață nouă, a cărei primă manifestare puternică, este *respectul muncii și cultul ei.* Intelegând că omul rodește prin muncă și se inobilează prin această vrednicire, generația tânără a început să ridice munca pe soclul ei de odinioară, de unde a fost răsturnată de lene, trândăvie și lux. Oamenii trec repede și generațiile la fel, în urma lor rămân însă înfăptuirile. Acestea stau mărturie în fața urmașiilor, încadrate în patrimoniul național servind în acelaș timp ca exemple și îndemnuri. Creațiunile muncii, generației noastre, stau ca niște sentinele pe întreg cuprinsul țării. Fiecare din aceste înfăptuiri, constitue un simbol. Simbolurile vieței celei noui, pe care această generație constructivă o dăltuește în piatra timpului.

Apelul pe care istoria, speriată în fața haosului în care se înfățișează lumea românească, l-a adresat copiilor celor adormiți în mormântul ei, n'a rămas glas în pustiu.

L-a înțeles generația tânără. Generația creatoare și constructivă. Creatoare de viață nouă și dornică de a clădi o Țară din temeelie. Peste ruinele de astăzi și la încrucișările drumurilor, ea s'a ridicat mândră, cu acest cult a muncii. Pentrucă legionarii chemărilor românești știu prea bine că „România cea nouă nu poate eși decât din eroismul muncii”.

Ordinea.

Dezordinei materiale și sufletești să-i opunem *ordinea desăvârșită.*

Ordinea în gând, în fapte, în administrație, în viață. Fără această operă ordonată, țara noastră se destramă ca o țesătură proastă. „Munca aceasta mare azi când călim sufletele și ne întindem în largul țării, apropiind ora victoriei, mare mâine când va trebui să clădim și să refacem țara aceasta a lenei, a politicei și a ignoranței, este călăuzită de principiul fără care ar da greș: *ordinea*".

Disciplina și ierarhia.

Libertăților democratice, prost înțelese, absurde și împotriva firei, generația noastră le opune două principii sănătoase: *disciplina și ierarhia.*

Nu există una fără cealaltă. Fără disciplină nu poate exista societate bine organizată și prosperă. Ambițiunile și pulsațiile de natură egoistă, ale individului trebue să se plece în fața marelui interes colectiv. Disciplina generației noastre, nu este cazonă, prusacă și aspră, ci educativă și voluntară. Este o disciplină trăită. Ea izvorește din sufletul fiecăruia dintre noi, ca o înaltă înțelegere a vremurilor, a misiunii ce o avem și a valorii principiului în sine. Această valoare trebuie să fie întru atât de înfiptă în sufletele noastre, încât ea să constitue *axa și esența* sufletului generației de azi.

Disciplina cere *ierarhie,* adică comandă și șef. Aceasta presupune răspundere.

Iată normele vieții celei noui prin care generația noastră luptă să înfăptuească *România de mâine.*

*

Aspectul sufletesc al acestei Românii trebue să fie altul. Mai presus de toate trebue să fie închegat. Dela unire și până acum nu cred, să se fi vorbit mai mult despre

vre-o *necesitate imperioasă,* pe care ar reclama-o însăși condițiile de existență ale neamului și buna lui desvoltare, de cât despre *unificarea sufletească.*

Un neam numai atunci e puternic când toți fiii lui poartă în sufletul lor, aceeași credință, acelaș dor și năzuinți, când într'un cuvânt, sufletul național se prezintă unitar.

Ce s'a făcut în această privință la noi, din partea lumii vechi democratice? *Nimic!*

Ardelean, regățean, basaraben, etc., sunt nu numai expresiuni curente, reprezentând mentalități deosebite, ci chiar dușmănii.

Conducătorii ocupați prea mult cu vremelnicile avantaji personale ale conducerii, s'au certat mereu între ei, neglijând interesele naționale, *desbinând* chiar și ceeace altădată și în alte împrejurări, era unit. Nici satana nu-i putea împinge mai diavolește, în a distruge și bruma de dorință ce se mai găsea în sufetele românești. Au mers și mai departe, făcând crime de neertat, când au admis cu știință și prin *trădare,* ca în sânul neamului nostru să se aciueze toți paraziți din lume, sdrobindu-i unitatea.

Dintre frământările acestei prăbușiri și dezagregări naționale, se ridică însă de o vreme încoace, o frăție pe care nu a cunoscut-o încă pământul românesc.

Este hora frăției legionare; este credința cea nouă caree încălzește generația tânără, așteptând binecuvântarea cerului. Vechile granițe, naturale sau artificiale, de formă, sau de fond sufletesc, au început să dispară în fața acestor noui propăvăduitori. Unirea sufletească totală, a neamului românesc, dela tineret va veni.

Supremul ideal și suprema realitate pentru noi este: **Patria.**

Iar casa lor care ne adăpostește cu aceeași căldură pe toți este: **Legiunea.**

Isvorul tuturor înnoirilor, din a căror contopire, se naște larg fluviul acestei vieți este: **Căpitanul.**

Patria.

Pentru tineretul românesc de astăzi *Patria* este totul.. Ea este mama noastră. La sânnul ei și în cuprinsul ei, toți ne simțim bine și trăim bine. Durerile și bucuriile Patriei sunt durerile și bucuriile noastre ale fiecăruia. Chinurile și amărăciunile care-i copleșesc ființa ei, trăesc adânc în sufletele noastre. Generația luptătoare care se ridică acum, nu cunoaște nici un fel de trăire personală. Ea trăiește numai prin simțirea patriei și pentru ea.

Patria pentru noi nu este o ficțiune, ci o adâncă *realitate*. Ea trăiește însumând în viața ei, viețile noastre individuale de eri, de azi și de mâine. Prin aceasta stă mai presus de noi și interesele ei sunt veșnice. In contrast cu mentalitatea care a pus pe individ în centrul tuturor preocupărilor, noi subordonăm ființa noastră cu toate dorințele și tendințele ei, ființei reale a *Patriei Române,* care își croește năzuințele ei, de ordin etern, din cerințele pământului strămoșesc și poruncile neamului nostru.

Patria noastră se găsește azi în primejdie. Tot felul de vânturi rele o suflă din toate părțile. Ființa ei se macină. La distrugerea aceasta contribuie mulțimea conducătorilor lipsiți de suflet românesc și nenumărații noștrii adversari din năuntru și din afară. In fața acestui dezastru generația noastră prin cel mai autorizat glas al ei strigă „în clipa când dușmanii ne copleșesc și politicienii ne vând, Români strigați cu înfrigurare, ca pe potecile munților în ceasurile de furtună: *Patria! Patria! Patria!*"

Lupta pentru înălțarea Patriei.

„Situația lamentabilă și degradantă a țării de după războiu, trebuie să înceteze, prin desființarea definitivă a mentalității politicianismului corupt și incapabil. Această mentalitate bazată pe satisfacerea intereselor personale, a dus la exploatarea poporului român și la politica de veșnică

capitulare a intereselor noastre naționale în fața străinilor.

Duhul nou trebue să se înstăpânească pretutindeni: El cere politică de mândrie și demnitate românească; el cere voluntara și nobila renunțare a fiecăruia în fața intereselor Patriiei care sângerează".

Pentru înălțarea acestei patrii și înstăpânirea duhului nou, chemăm la luptă pe toți cei cu suflet cinstit. Bărbați și femei. Toți suntem datori să luptăm pentru fericirea Patriei. In paginile trecute am arătat cum se pregătește generația tînără în vederea aceasta.

a) Datoria femeiei în lupta cea nouă.

In lupta aceasta mai bine și pentru reînoirea sufletului românesc, un puternic, frumos și mare rol, îi are femeia.

Ea dă pecetea epocei.

Epoca în care femeia, își uită menirea ei și stă toată ziua în fața oglinzii pentru caraghioase împopoțănări, sau își petrece timpul în dancinguri cu exibiții pline de ademeniri, este o *epocă neagră,* fără viață, lipsită de spiritualitate și ticăloasă. Pe de altă parte ne este cunoscut că toate perioadele eroice au avut ca bază de pornire, suflete mari de femei. Forțele misterioase ale ceriului cari intervin și diriguesc viața noastră pământească, nu-și găsesc o punte de trecere mai plăcută decât sufletul sensibil, delicat și vibrant al femeii.

Femeia este creatoare de viață. Ea transmite celor următori, prin sânul ei, prin ființa ei întreagă, toate dorurile, gândurile și năzuințele care i-au sbuciumat sufletul.

Un popor ale cărui femei pricep apelul Patriei și răspund chemării ei, nu poate avea decât copii viteji, gata oricând să-i înalțe faima și să-i ridice demnitatea. Aceasta este mama. Astăzi ne găsim într'o perioadă de prefacere, de luptă. Din această bătălie de onoare femeia timpurilor noastre nu poate lipsi. Vrem pe femeia vârstei noastre, luptătoare. *O vrem camaradă.* O cere timpul.

Nu manechiin fardat; nu sbătându-se steril pentru drepturi, nu în costumul Evei, lăcuind ceasuri întregi unghiile chilometrice şi nu mâncând lămâie pentru siluetă, şi nu piatră de moară pe sufletul luptătorilor, ci ea însăşi războinică, înfruntând piedici de tot felul, propovăduind credinţa cea nouă, suferind pentru idealul zilelor de azi, contribuind la strălucirea lui.

b) Patria română şi minorităţile.

O chestiune mare s'ar putea ridica din partea cetăţenilor minoritari în faţa acestei Patrii Române, pe care noi o dorim şi pentru care luptăm. Ea va fi şi a lor şi deci care le va fi situaţia?

Noua concepţie naţională românească, nu exclude ci din potrivă priveşte bine,, colaborarea în *spiritul* 'ei, a minoritarilor creştini, pentru clădirea României de mâine. Vor suferi în rând cu generaţia noastră şi se vor bucura de onoarea biruinţei şi a victoriei, iarăşi în rând cu noi.

„Să nu vadă nimeni în noi nişte asupritori ai altor neamuri, sau niste mâncători de jidani din ură religioasă. Criteriul în virtutea căruia un stat poate lua măsuri restrictive în contra unei minorităţi, nu poate fi nici aversiunea de rasă, nici ura religioasă. Principiul călăuzitor trebue să fie: pericolul pe care o minoritate îl poate prezenta pentru viaţa şi libera desvoltare a naţiunii dominante". Pentru noi sunt două categorii de minoritari: jidanii şi creştinii. Cei dintâiu prezintă un mare pericol pentru existenţa, şi cultura neamului românesc.

1. prin:

a) „**marele număr;**

b) „**prin massarea compactă în oraşe unde ocupă numai pătura mijlocie, comerţul şi industria, având o tendinţă fermă de a pune stăpânire pe funcţiunile de conducere ale Statului român;**

c) „**prin imposibilitatea asimilării;**

d) „**prin exploatarea nemiloasă a populaţiei româneştii băştinaşe, nimicită pretutindeni pe unde nenorocul a condamnat-o să vină în atingere cu populaţia jidovească.**

e) „**prin spiritul de corupţie care infectează viaţa morală a ţării.**

f) „**prin tendinţa crescândă de imigrare şi cucerire, (C. Z. C.).**

g) **Prin încercarea de a vorbi, a scrie şi a încerca să creieze operă de cultură şi artă românească, în numele poporului român, dar în spirit iudaic, ceiace este nu numai monstruos, dar şi împotriva naturii.**

Impotriva acestei primejdii naţionale sunt necesare şi imperioase măsuri de salvare. Generaţia noastră, va şti la timpul ei să găsească aceste măsuri. In privinţa minorităţilor creştine, generaţia tânără înseamnă principiile mari de conduită.

I. „Simpatia naturală către naţiunea de baştină nu poate fi socotită nici ca o lipsă de loialitate, şi nici ca un pericol pentru Statul român.

II. „Minorităţile conlocuitoare în România, urmează să se bucure de toate drepturile, în măsura loialităţii de care vor da dovadă faţă de Statul român". „Cel sau cei ce se vor opune sau vor unelti aici în casă la noi, în contra viitorului romănesc, vor fi striviţi. Dealtfel ca şi românii care se vor opune sau vor unelti".

Legiunea.

Legiunea este o mare familie spirituale a neamului Românesc. Spiritualitatea cea nouă îşi găseşte haina ei materială în Legiune. Trei mari principii stau la baza ei. Principiul *creştin, naţional şi monarhic*. Dumnezeu, Patria şi Regele.

„Ea afirmă dreptul întâietăţii şi supremaţiei elementului românesc în ţara şi pe pământul nostru: şi principiul că poporul român este singur chemat să-şi conducă **Destinul**

și Patria, fiind singur răspunzător în fața istoriei. Ea va lupta pentru păstrarea neștirbită a situației câștigate de România în marele războiu".

Este o organizație de educație și luptă. In toate acțiunile ei se vrea cuceritoare. Educația ei pornește dela suflet, căci sufletul românesc trebue schimbat. Cu acest suflet nou să pornească la cucerire. La câștigarea puțin a României celei noui. Incet, pentru a dura temeinic.

Soldații Legiunei pentru realizarea acestui ideal s'au frământat mult. Toți anii cari s'au scurs dela înfăptuirea unității naționale și până acum, au reprezentat o luptă continuă a acestui tineret, neînțeles și hulit. Luptă înfrumusețată de mari momente eroice și jertfe sublime, cari au mers până la dăruirea vieții. Văpaia credinței a încălzit sufletele tinerești, atunci când trupurile erau pironite în lanțurile celei mai neînțelese prigoane, sau în momentele când se găsea în besna intunericului, unde era trimisă de trădătorii și mișelnicii condcători. Călăuziți mereu de credință ei au mers înainte, înfruntând toate obstacolele și toate silniciile cu fruntea sus ori care ar fi fost împrejurarea, strigând voioși: Trăiască Legiunea.

Căpitanul.

Drumul pe care l'au străbătut falangele de tineri, în cântecele aducătoare de nădejdi și biruință, nu ar fi fost atât de drept și de conform cu cele mai sfinte năzuințe românești, dacă nu ar fi apărut din sânul acestei generații — ca o stâncă în mijlocul valurilor — omul, chemat să stea în fruntea ei ca un deschizător de drumuri, **Căpitanul.**

Din sufletul cald și mare al acestui conducător au ieșit ca niște porunci, principiile și nosmele vieții celei noui. Lucrând pe planul istoriei viitoare și dela o înălțime neînțeles pentru majoritatea bătrână, trăitoare pentru

burtă, petrecere și... democrație. Dar l'a înțeles generația tânără.

Asemenea unui uriaș constructor el a cimentat credință în sufletele tinere, entuziasmându-le, îmbărbătându-le și animându-le, impunându-se prin însușirile sale deosebite. S'a făcut impus pentru că îl impuneau persoana și faptele sale legendare. Nimeni n'a fost mai hulit ca el. *Nimeni n'a fost mai prigonit.* Toată viața lui a fost o continuă lupta și un lanț nesfârșit de primejdii. Istoria politică a României nu cunoaște în tot trecutul ei încă un caz asemănător. Calomniile cele mai ordinare, provocările și toată gama de josnicie a trădătorilor și lichelelor naționale, au căutat să-l nimicească, fără să-l poată atinge sau umbri pe acest uriaș al generației noastre, ea însăși foarte mare, în seria generațiilor românești. *In acest om ne regăsim noi toți. Toată generația tânără de* **Astăzi.** Și în el vedem pe cel ce va prohodi nesuferita situație de acum, spre marea fericire a unui neam scăpat dela sufocare și o moarte sigură. **Noi credem în el,** și suntem siguri că nu va înșela speranțele celor mulți și obidiți, fără pâine, și fără dreptate. Tot mai mult se profilează duhul nou, care își găsește izvorul în sufletul lui curat, pe orizontul zilei de mâine. Zi, care va fi în primul rând a lui; a noastră; a României de mâine, al cărui căpitan este el: *Corneliu Codreanu.*

Căpitanul!

Este o piatră de hotar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăție distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viață, o cheamă la lumină.

Căpitanul!

Gând. Hotărîre.. Acțiune. Vitejie. Viață.

Pe el îl iubim. Pe el îl ascultăm. Lui îi stăm la ordine. El este nădejdea noastră de azi și a României de mâine.

Prin el suntem tari. Prin el suntem temuți. *Prin el vom biruí.*

Generația noastră adunându-și toată credința ei strigă: **Trăiască Capitanul!**

Notă. Cuprinsul acestei broşuri a fost publicat sub formă de articole în ziarele „Glasul Strămoșesc" Cluj, „Străjerul" Oradea, „România Creştină" Chişinău, „Revista Mea" Cluj — supuse **regimului cenzurei** — şi-au fost reunite în broşură.